

Bediüzzaman 100 yıl önde!



Hâlâ Ermeni-Türk (Müslüman) düşmanlığının yapıldığı, Ermeni açılımının tartışıldığı günümüzden 100 sene önce Bediüzzaman, “Size bunu katıyen söylüyorum ki, şu milletin saadeti ve selâmeti Ermenilerle ittifak ve dost olmaya vâbestedir (bağlıdır, ilgilidir, ancak onunla mümkündür)”¹ demiştir.

Ve dostluk, diyalog gibi ince ve hassas meselelerde, şu hassas ölçüyü getirir: “Fakat mütezellilâne dost olmak değil, belki izzet-i milliyeyi (milletin izzeti, şerefini) muhâfaza ederek, musâlaha (barış) elini uzatmaktır.”

Zaten düşmanlığın hiçbir faydası yoktur. Zira, düşmanlık, korkuyu, korku endişeyi, gerginliği, sıkıntıyı getirir. Ayrıca, bütün yatırımları korkunun ve düşmanın izâlesine yatırmaktır! Yani, eğitime, sağlığa vs. gidecek yatırımların, askere, silâha yatırılmasıdır.

Buna binâen, “Türkün Türkten başka dostu yoktur!” sözü, dehşetli bir korkuyu, sıkıntıyı pompaladı bu millete 80 yılı aşkındır...

Şimdi, cümlelerin devamındaki şu muhteşem psiko-sosyal teşhise ve tesbite bakınız:

“Hem de, onlar (Ermeniler) uyanmışlar; siz uykudasınız, rüyâ görüyorsunuz. Hem de, fikr-i milliyette müttefik ve kavîdirler (milleti düşünmekte birlik olup, güçlendiler); siz, ihtilâfla şimdilik boşsunuz, hem de galebe etmek istiyorsunuz. Onlar sizi mağlûp ettiği silâh ile, yani akıl ile, fikr-i milliyetle, meyl-i terakkî (ilerleme meyli) ile, temâyül-ü adâlet (adaletle yönelmek) ile mağlûp edebilirsiniz. Bence şimdi kılıç vuran, o kılıncın aksi döner, yetimlerine dokunur. Şimdi galebe (üstünlük) kılıç ile değildir. Kılıç olmalı, lâkin aklın elinde. Hem de dostluğun sebebi vardır. Zîrâ komşudurlar. Komşuluk, dostluğun komşusudur. Hem de onlar uyandılar, dünyaya yayıldılar, terakkiyât (ilerleme/yükselme) tohumlarını topladılar; vatanımızda ekecekler. Bizi medeniyete mecbur, terakkîye ikaz, bizdeki fikr-i milliyeti hüşyâr ediyorlar (uyandırıyorlar).

“İşte şu noktalara binâen, onlarla ittifak etmek lâzımdır. Hem de bizim düşmanımız ve bizi mahveden, cehâlet ağa, oğlu zaruret (çaresizlik/yoksulluk) efendi ve hafîdi (torunu) husûmet (düşmanlık) beydir.”²

Ne çıktı bu birkaç paragraftık tesbitlerden, teşhislerden:

* Barış,

* Dostluk,

* Yükselme, ilerleme,

* Akıl, ilim, birlik ve beraberlik.

Peki, demokratik açılımdan Ermeni açılımına kadar, Bediüzzaman kaç yıl önde?

Tam 100 sene...

Peki, açılımda samimî olan, ciddî olan bir zihniyetin, yalnızca “Said Nursî” ismini zikredip, orada durması kâfî mi?

Bediüzzaman’ın ismini zikredip, yüz sene önce teklif ettiklerini—güncelliğini, tazeliğini, geçerliliğini koruduğu halde—millele mâl etmek için çabalamamak kâfî mi?

Hadi çabadan vazgeçtik, hiç olmazsa statükonun, çıkar çevrelerinin isteklerine boyun eğmese...

Bu devlet barış, dostluk istiyorsa, önce vatandaşı ile barışmalı, dostluk kurmalı.

Başörtülü ile, Kur’ân kursuna gitmek isteyen 12 yaşından küçüklerle barışmalı, dostluk kurmalı?

Ermeni açılımına evet, ama önce vatanda açılım!

Dipnot:

1- Münâzarât, s. 67-70, (yeni tanzim, s. 163.)

2- A.g.e.